

Zes parels in de hemel

Zes parels in de hemel

Nirky Postema

Scholten Uitgeverij

Zes parels in de hemel

Nirky Postema

© 2023 Scholten Uitgeverij BV
Burgemeester Drijbersingel 25c
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Zijdiezijn.nl
Binnenwerk opmaak: Piet Versteeg
Drukwerk: Drukcase
Eerste druk, oktober 2023
ISBN: 9789083355085
NUR: 402

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording or any other – except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
Het nest waar ik uit kom	11
Mijn leven op Bonaire	21
Zelfstandig worden op Aruba	45
Een nieuw leven in Nederland	55
De ontmoeting met mijn grote liefde	63
Julie leven zal nooit meer hetzelfde zijn	75
Geluk en verdriet	83
Rouwen is moeilijk	119
Na regen komt zonneschijn	127
Driemaal is scheepsrecht	145
Leven tussen hoop en vrees	153
Achtbaan van emoties	181
Opgebrand	195
Onverwachte tegenslag	201
Uitzien naar een hoopvolle toekomst	211

Voorwoord

Eindelijk kan ik mijn verhaal met jullie delen!

Het was mijn lang gekoesterde droom om ooit zelf een boek te schrijven. Mijn verlangen kwam voort uit mijn liefde voor schrijven en waar-gebeurde verhalen. In 2016 begon ik mijn schrijf-avontuur. In dat jaar werd pas duidelijk waar mijn boek over moest gaan. Door droevige gebeurtenis-sen in mijn leven en door aanmoediging van ande-ren, kreeg ik het verlangen om mijn verhaal op te schrijven. Ik hoop dat mensen die iets soortgelijks hebben meegemaakt zich hierin herkennen en be-seffen dat ze niet alleen zijn. Samen dezelfde last dragen maakt het lichter!

Het schrijven was geen gemakkelijk proces, maar het hielp mij bij het verwerken en reflecteren van wat er allemaal in mijn leven is gebeurd. Toen ik in 2016 aan dit boek begon, dacht ik dat mijn leven in rustiger vaarwater was gekomen en mijn verhaal

zich zou beperken tot wat mij tot dat jaar was overkomen. Maar de jaren van onrust waren helaas nog niet voorbij. Nu, ruim zeven jaar later, is het mij eindelijk gelukt om mijn missie te volbrengen.

Dit boek draag ik op aan mijn geliefde man. Zonder zijn hulp, steun en bemoediging was het me niet gelukt om het af te maken. Ook draag ik het op aan al mijn kostbare kinderen, mijn mooiste cadeautjes die ik ontvangen heb van God.

Verder wil ik iedereen bedanken die de afgelopen tien jaar keer op keer voor ons hebben gebeden en ons op welke manier dan ook hielpen. Al deze gebeden en hulp gaven ons op moeilijke momenten kracht om door te gaan. En tot slot gaat alle eer uit naar God. Dankzij Zijn wonder heb ik de zegen mogen ervaren om moeder te worden. Woorden schieten tekort om te beschrijven hoe dankbaar ik Hem daarvoor ben.

Zwolle, augustus 2023

Nirky Postema - Tamares Heredia

*Hoewel er fictieve namen zijn gebruikt om de
ware identiteit van personen te beschermen,
zijn de gebeurtenissen die worden beschreven
waargebeurd en op feiten gebaseerd.*

Het nest waar ik uit kom

Toen ik werd geboren pakte mijn moeder een papieren zakje. Ze vulde dit met handgeschreven letters. Deze letters waren de voornamen van mijn broer, ooms, tante en die van haarzelf. Ze schudde de inhoud van het zakje goed door elkaar en pakte er daarna een aantal letters uit. Hiermee vormde ze mijn naam op de dag dat ik ter wereld kwam in de Dominicaanse Republiek. In de geschiedenisboeken ook wel bekend als Hispanola, het eiland dat door Christoffel Columbus in 1492 werd ontdekt. Dit kleine, warme Spaanstalige eiland in de Caribbeaan is omgeven door prachtige turquoise stranden. Haar bachata- en merenguemuziek is wereldwijd bekend. Als kind wordt dansen op deze soort muziek je met de paplepel ingegoten, want zodra je kunt staan leren je ouders, burens of familie je dansen. Overal waar je was hoorde je bijna de hele dag deze muziek, in huizen, winkels of op straat.

Daardoor was het nooit stil en altijd gezellig. Ik ben geboren in de hoofdstad Santo Domingo en ben het eerste kind van mijn vader Rafael en het tweede kind van mijn moeder Sefa.

Ze had een moeilijke jeugd. De voornaamste reden hiervan lag in de gecompliceerde relatie tussen mijn moeder en oma Deny. Oma kreeg mijn moeder toen ze nog een tiener was. Toen ze erachter kwam dat ze zwanger was, verbrak haar vriend hun relatie en liet haar alleen achter. Oma was nog niet klaar voor het ouderschap, daarom stond ze haar dochter af aan mijn overgrootmoeder Celia, negen dagen na haar geboorte. Daarna vertrok ze uit het dorp naar de grote stad Santo Domingo. Mijn moeder groeide op bij mijn overgrootmoeder in het dorp Barahona. In die jaren kreeg ze nauwelijks bezoek van oma Deny. En de weinige keren dat ze haar opzocht, verliep het meestal niet leuk. Zo stopte oma haar in een teil om haar van een heuvel te laten glijden, de rivier in, toen ze nog maar zes maanden oud was. Gelukkig konden omwonenden op tijd ingrijpen, anders had ze dit vermoedelijk niet overleefd. Oma was heel jong en wilde niet dat anderen wisten dat ze moeder was; daarom wilde ze geen mama genoemd worden.

Van moederliefde of een warme relatie was geen sprake, waaróm heeft mijn moeder nooit begre-

pen. Vermoedelijk was het de jonge leeftijd waarop mijn oma moeder werd en er alleen voor stond. Daarnaast nam oma het haar kwalijk dat ze op de verkeerde dag werd geboren. Dat zat namelijk zo: de toenmalige president beloofde alle moeders die in dat jaar op 24 oktober een kind kregen, een huis en veel cadeaus. Omdat mijn moeder tien minuten eerder geboren werd, liep mijn oma dat alles mis. Mijn moeder bleef bij mijn overgrootmoeder wonen tot ze veertien jaar oud was. Toen vroeg oma haar in Santo Domingo te komen wonen, bij haar. Ze was zó blij, eindelijk had ze echt een moeder. Maar de realiteit bleek anders. Oma Deny behandelde haar als een inwonende werkster. Ze moest alle huishoudelijke taken doen, boodschappen halen, koken en allerlei andere klusjes. Drie jaar later, toen ze net zeventien was, werd ze het huis uitgezet. Dit vanwege een onderling akkefietje, hierdoor werd ze dakloos.

Ze ging als werkster aan de slag bij een gezin, waar ze het huishouden deed en voor de kinderen zorgde. Daar ontmoette ze een man die bevriend was met dat gezin. Toen deze man erachter kwam dat ze dakloos was, bood hij haar onderdak in zijn huis aan, totdat zij weer een nieuwe plek zou vinden. Deze man was vijfendertig jaar ouder. Mijn moeder was dankbaar voor de hulp. Zo hoefde ze niet

de nachten op straat door te brengen waar het niet veilig was. Uiteindelijk mondde haar verblijf bij deze man uit in een relatie en een zwangerschap. Drie maanden voordat mijn moeder achttien werd, werd mijn halfbroer Guelo geboren.

De relatie tussen mijn moeder en haar eerste man verliep moeizaam. Hij was vaak dronken en mishandelde haar verbaal en fysiek. Er kwam een moment dat deze mishandelingen zo extreem en levensbedreigend werden dat ze het niet meer trok. Ze besloot te vluchten en ergens anders een nieuw leven op te bouwen. Mijn broer liet ze achter bij zijn vader, omdat die op dat moment het beste kon voorzien in materiële zin; hij had een goede vaste baan. Als ze eenmaal gesetteld zou zijn en haar financiën op orde had, wilde ze hem daar weghalen. In tegenstelling tot hoe hij mijn moeder behandelde, was hij ontzettend lief voor mijn halfbroer. Helaas is mijn halfbroer nooit bij mijn moeder gaan wonen, zijn vader liet het nooit toe. Guelo was zijn oogappel, hij was blij met hem omdat hij zijn enige zoon was. Zijn andere kinderen uit eerdere relaties waren namelijk meisjes.

In de jaren dat mijn moeder een nieuw leven aan het opbouwen was, ontmoette ze mijn vader Rafael. Ze kregen een relatie en daar kwam ik, Rosmery, uit voort. Dat was acht jaar nadat mijn

halfbroer Guelo was geboren. Mijn moeder en vader woonden niet samen, dat was in die tijd gebruikelijk voor jonge stelletjes. Mijn moeder en ik woonden in een kleine studio van ongeveer zestien vierkante meter in een van de armere wijken van Santo Domingo. De ijzeren deur die toegang gaf tot het terrein waar onze studio zich bevond, lag aan een drukke, levendige weg met veel kleine winkels en eenmanszaken. Vanuit de straat kon je niet zien dat zich achter die deur woningen bevonden. Als je de deur van de straat opende, moest je ongeveer veertien meter lopen door een heel smal steegje van ongeveer tachtig centimeter breed om bij onze gezamenlijke binnenplaats te komen. Links en rechts stonden de muren van de burens. Het steegje zag er vervallen uit en de muren waren van onbehandelde, grijze cementblokken. De grond was van bruin zand en werd vaak modderig op regenachtige dagen. De binnenplaats deelden we met de andere vier gezinnen die daar woonden. De binnenplaats was ongeveer vijftien meter breed en vier meter diep en zag er armoedig uit. Er stonden twee fruitbomen die voor schaduw en verkoeling zorgden op zonnige dagen. Verder was de binnenplaats omringd door de vijf aaneengeschaalde woningen en een hoge, grijze cementmuur met verschillende soorten kleuren verf en wat lelijke graffiti. De verf

op die cementmuur was aangebracht met overgebleven verfresten van de bewoners. Het zag er onsamenhangend en smoezelig uit, maar het was fijner dan tegen een lange grijze muur aankijken. In onze studio stond een tweepersoonsbed en een klein ouderwets houten dressoir met daarop een kleine kleurentelevisie. Links van het bed was de muur, met daarin een klein raampje dat uitkeek op de tuin van het garagebedrijf naast ons terrein. Daar stond een grote amandelboom. Het was het enige raam in onze woning. Aan de rechterkant werd het bed van de keuken gescheiden door een dunne spaanplaat. Dit fungeerde als wand tussen de slaapkamer en de keuken. Mijn moeder had deze afscheiding geplaatst om een beetje privacy te creëren wanneer mensen langskwamen. De keuken en woonkamer waren in dezelfde ruimte. In die ruimte stond een losstaand fornuis met vier pitten, een tafeltje om op af te wassen en een tweepersoonsbank. De studio had geen plafond, er waren slechts een aantal grijze aluminium golfplaten die met spijkers vastgemaakt waren aan dunne houten balken. Als het regende, zetten we altijd verschillende emmers neer om de regendruppels op te vangen die door de gaten in het dak naar beneden dropen. Als kind genoot ik enorm van het geluid van tikkende regendruppels. Nog steeds, ja-

ren later als volwassene, geeft het mij een heerlijk gevoel als ik 's avonds in bed lig en de regendruppels tegen de ramen hoor tikken. Ik word dan rustig en blij en denk dan weer terug aan mijn eerste levensjaren. Naast de binnenplaats deelden we het toilet en de badkamer met alle bewoners. Als je de binnenplaats opkwam, stonden direct links twee hokken met lelijke rode 'gerafelde' houten deuren met gaten. Achter de ene deur bevond zich het toilet en achter de andere deur de badkamer. Beide ruimtes waren van grijs beton en niet betegeld; ze waren donker omdat er geen licht was. Door de kapotte deuren met gaatjes en scheuren of via de onderkant van de deuren kwam licht binnen. Ook hier lag een golfplaten dak op dat niet goed afsloot. We moesten daarom altijd goed opletten of er geen insecten waren. Met regelmaat troffen we kakkerlakken of andere ongewilde insecten aan. In de wc moest je hurken boven een gat in de cementvloer. Ook de badkamer was kaal zonder douche of kraan, met alleen een klein gat zodat het water afgevoerd kon worden. Als je je ging wassen vulde je eerst een emmer koud water op de binnenplaats en die nam je mee om met een klein bekertje het koude water over je lichaam te gieten. Als je warm water nodig had moest je dat eerst koken, maar daar was vaak geen tijd of geld voor omdat mensen

op gasflessen kookten en dat was duur. De waterleidingen in de binnenplaats liepen bovengronds. Sommigen wilden liever wachten met douchen totdat het middag werd, omdat het water dan warmer was. Met name in het weekend gebeurde dit vaak omdat de meesten dan niet naar werk of school hoefden. Voor baby's en kleine kinderen hadden de bewoners een grote zinken teil op de binnenplaats staan om te badderen.

Omdat mijn moeder jong en ongeschoold was, was het lastig voor haar om werk te vinden. Ze had alleen maar de basisschool doorlopen, geld voor meer scholing ontbrak. Toch lukte het haar uiteindelijk om een vaste baan als caissière te krijgen. Als alleenstaande moeder kon ze haar werk en de zorg voor mij niet zo goed combineren. Daardoor vroeg ze aan Doña Ana, onze buurvrouw, om voor me te zorgen. Doña Ana was de oudste bewoner van ons blok. Ze was een lieve, zachtaardige vrouw met prachtig lang sluijk haar, een lichte huidskleur en heel mooie lichte ogen. Zij praatte altijd rustig met een bijna fluisterende stem. Ze woonde daar met haar man, haar zonen en haar dochter. Zij waren het gezin met de grootste woning van ons blok en genoten de meeste privacy, omdat ze helemaal achterin woonden. Alle

gezinnen die hier woonden hadden het financieel niet breed, net zoals wij.

Toen ik drie jaar oud was, kwam mijn moeder erachter dat mijn vader vreemd was gegaan in de periode dat ze zwanger was van mij. Het meisje met wie hij vreemdging was zestien jaar oud en raakte ook zwanger. Vijf maanden na mijn geboorte beviel dit meisje van mijn halfbroertje Eddy. Mijn moeder was diep gekwetst en voelde zich verraden door mijn vader. Ze kon het hem niet vergeven. Deze ontrouw was ondraaglijk voor haar. Ze was er zo boos over dat ze besloot om wraak op mijn vader te nemen. Ze beëindigde hun relatie en zorgde ervoor dat hij mij voor de rest van zijn leven nooit meer zou zien.

Niet lang na hun breuk ontmoette mijn moeder een lichtbruine man, Marciano. Marciano kwam van het eiland Bonaire. Hij was groot, gespierd, aantrekkelijk, en kon goed flirten. Ze werd verliefd op hem en de liefde was wederzijds. Marciano vroeg mijn moeder ten huwelijk en mijn moeder verhuisde met hem naar Bonaire en trouwde daar met hem in het bijzijn van twee getuigen. Ik was drie jaar oud toen dit plaatsvond. Mijn moeder kon me niet direct meenemen, omdat ze eerst mijn officiële documenten in orde moest maken. Zij liet

mij daarom twee jaar achter op de Dominicaanse Republiek. Het eerste jaar bleef ik in onze studio wonen. Ze schreef me in bij een basisschool waar ik terecht kon vanaf drie jaar oud. Na schooltijd en in de weekenden zorgde Doña Ana of één van haar kinderen voor mij. Vaak bleef zij of één van haar kinderen bij mij in de studio slapen zodat ik in de nacht niet alleen in de woning zou zijn. Mijn moeder kwam elke maand één week lang naar de Dominicaanse Republiek om mij te zien. Een paar maanden voordat het eerste jaar voorbij was, ging ik bij mijn oma wonen. Dit omdat mijn moeder erachter kwam dat Doña Ana en haar kinderen vaak zelf het eten opaten dat voor mij bestemd was. Ik had namelijk mijn moeder, tijdens één van de weken dat ze bij me was, gevraagd of ze me meer te eten wilde geven. Ik kreeg weinig te eten als ze er niet was, zij gaven mij vaak maar een paar lepeltjes van het potje kindervoeding om het vervolgens zelf leeg te eten. Mijn moeder had ook opgemerkt dat ik was afgefallen en vond het niet meer prettig om mij daar achter te laten. Daarom besloot ze mij bij mijn oma Deny te brengen. Na twee jaar waren mijn officiële documenten in orde en kon ik eindelijk met mijn moeder herenigd worden en bij mijn stiefvader Marciano gaan wonen.